

KOVÁCS DANIELA

A Szépség koldusának

Hány kusza álom sompolygott melletted,
de sose jutottál messzebb a vágynál,
s bár harminckét nyár szépsége megejtett,
ugyanannyi telet keresztülfáztál.

Mily parányi csöpp volt, amire vágytál,
mégse váltotta valóra azt senki,
míg te egymillió lelket tápláltál,
tiédet nem tudták viszonszeretni.

De úgy hordtad bölcs türelmedet végig,
mint Krisztus hordta a töviskoronát,
s hiába gázoltál bánatban térdig,
szívedre húztad a világ nyomorát.

Hamvas tenyered nem szorult ökölbe,
míg fogukat fenték rád a nagyurak,
ha be is fogtak álnok, buta pörbe,
csak nemes lelkedet vitted tanúnak.

Jaj, ma hogy óvnának, hogy védenének,
most, hogy mindörökké fogva tart a rög,
habár jól tudom, ma se értenének,
hisz nem te kiáltasz, a föld dübörög.

Szívfalak közt megrekedten

Vendége voltam én átoknak, üdvnek,
vajúdó lelkek sírását hallgattam,
lángot szítottam minden akaratban,
s a szerelmesek hű szívükre tűztek.

Voltam vágyhamu, eleven zsarátnok,
ajkakon friss íz, pogány öröm, erény,
bölcsé romlott szem, mély alázat, remény,
lélekfény voltam, de senki se látott.

Buggyanjon száz sebből

Homályá szelídült a nappali fény,
a zöld lombok között mérges szél dühöng.
Tombolj vihar, támadj, engem se kímélj,
százszor jobban mar a halálízű csönd.

Jó volna a bős szél útjában állni,
érezni, hogy sajog, mikor reám ront,
keservesen sírni, zokogni, fájni,
akár odakünn a lenyúzott facsonk.

De életet élni. Élni. Egészet.
Lángra szítani a rég lehült üszköt.
Mit bánom is én, hogy lángja megéget,
csak érezzem, hogy vagyok, s újra küzdök.

Halkan, féhéren, ájtatosan

Ha téged boldogít, készíts hát leltárt,
szent áhítattal végy csak számba mindent,
üdvöt, tévelygést, sejtést, küzdést, kincset,
de vigyázz, Kedves, ezt később meg ne bánd.

Bennem nem bujkál se lázadás, se vád,
szeplőtlen álmok közt látlak, ha látlak,
léleklámpás vagy, eleven varázslat,
és vakon bíznám a lelkemet terád.

A semmiért. Egy árva szavam nem volt,
ha menni vágytál, hát menni hagytalak,
nem kaptam utánad, te Fény, Láng-alak,
te Végtelenség, te gyöngyfehér Mennybolt.

De te ércablákba vésted, veretted,
hogy mily jó voltál, mennyit elviseltél...
Látod, Kedves, míg leltárt készítettél,
én most is... mindvégig csak szerettelek.

Álljuk a vihart

A pogányok ura ma nagy port kavar,
hogy azon át ne lássanak a vaksik,
s bár az a por az egekig magaslik,
még küzd ellene egy maréknyi magyar.

A félhomályban bújnak egyre összébb,
lerázva magukról szitkot, megvetést,
s úgy igyekeznek, mint pólya a kelést,
hogy karjukkal e földet megkötozzék.

Jaj, ha érted e szót, vidd, vidd el a hírt,
ellenségünk már magyar földet arat,
s hogy a pénzsóvár, úri körme alatt
kosz, piszok helyett nemzetünk vére nyílt.

Adjátok át, terjedjen szájtól szájig,
hogy csöndes gyilkosként ólálkodik itt,
s bár közénk vegyülve sárgultan lapít,
mi kitartunk, és küzdünk mindhalálig.

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>